

Stummerné Nagy Ágnes lelkipásztor igehirdetése
2020. március 22-re készítve

Számadásban az Úrért

Irgalmazz, Úr Isten, immáron énnékem!
Irgalmazz, Úr Isten, immáron énnékem,
Mert tebenned bízok, Uram, az én lelkem,
És tebenned nyugszik, Uram, az én szívem.

/ 256./1. dicséret /

„Ekkor így szólt Péter: Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged. Ő pedig ezt mondta nekik: Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házáat vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövővilágban pedig az örök életet.” /Lk 18,28-30/

Szeretett Testvérek!

Ezen a mai vasárnapon talán mégis megszólalnak a harangok az üres templomok tornyaiban. Amiképp a harang erőt vesz, hogy messzire hallatszódo hangjával hívja az embert az Ige köré, úgy vehetünk lelki erőt onnan Felülről, hogy bárhol is legyünk, Lélekben együtt induljunk az Úr elé, és egymás felé. Hogy összekapaszkodott imádságainkkal együtt jussunk „erőre”, megigazult egyházként az Úr kebelére.

S ahol ma mégsem szólalnak meg a harangok, az is mély üzenetet hordoz.

Az elnémult harang is eszméltet ebben a ránk köszönt különös börtben, hogy ki-ki vizsgálja meg lelkét, és kérdezze meg szívét.

Mit tett, mit tesz, és mit tenne az Úrért?

S mi mindannyian úgy tudunk erőt venni ehhez a számadáshoz, hogy maga az Úr adja meg a boldog távlatot, hogy mi abba belerévedve lássuk meg Nála nélkül való esendőségünket, s a Benne beteljesedő reménységünket.

A mai, Bibliaolvasó Kalauz szerinti Igénk őszinte beszélgetése mintázza a miénket is. Péter és az Úr csupán egyetlen mondatváltásába bele van írva az emberi sors minden lényeges mondanivalója. A Földön kimunkált emberi törekvéseink, és a Mennyben elrendelt lemondásaink méltó jutalma.

Az előzmény egy tökéletességre szomjazó gazdag ifjú fájdalmas vívódása arra nézve, hogy hogyan nyerhetné el az örök életet. Ott áll előtte a tökéletes Igazság, a leírhatatlan jószág és mennyei szépség, s ő, aki magát törvénytisztelőnek és megtartónak ismeri, szeretne Őhöz hasonlóvá lenni, ám akkor szembesül „még egy fogyatkozásával”, és szomorúan távozik.

Jézus, akinek hatalmas mindennapjaiban mindenki kitüntető figyelmet nyer, most reá tekint, és megszereti őt. De szíven ütik az ifjút a Mester szavai:

„Még egy fogyatkozás van benned: add el minden vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincséd lesz a mennyben; azután jöjj és kövess engem!”/Lk 18,22/

Mert az Úr Jézus követése jelenti a Vele való teljes közösségvállalást, már itt e Földön is, melynek jutalma a Vele való örök közösség a Mennyben.

A gazdag ifjúnak erre a meghívásra való hirtelen némasága sokatmondó. Láthatólag még nem volt készen erre. Jézus ezt látva, - mert van rá figyelme – milyen szelíden összegzi ennek az embernek nagy félreértését az átadott életről, így kezdi: *„Milyen nehezen mennek be az Isten országába azok, akiknek vagyonuk van.”*

Semmi személyeskedés, és mégis szemére lobbantja igazságát, de nem hagyja itt abba, hanem vigasztaló szavával, és visszavonhatatlan ígéretével eltemeti az ő és a mi tévedéseinket:

„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.”

Az **első** kérdésnél, hogy mit tettünk az Úrért, hajlamosak vagyunk arra, hogy számon tartsuk, mi mindent tettünk Isten Országáért. Bajban van az, aki ezt latolgatja. Mert ma csak az lehet a válasz, hogy az Úr nem azt nézi, hogy mit tettünk, hanem azt, hogy mit tartottunk vissza.

S a 2. kérdés: mit teszünk ma az Úrért, az Isten Országáért?

Mi hát az átadott élet? Megmondja a közelben álló, szemtanú Péter, legalábbis emberi törekvéssel: *„Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.”*

Igen, a tanítványok azt tették, amit a gazdag ifjú még nem, hátrahagyták eleve szegénységüket, családjukat, házukat, foglalkozásukat, feleségüket. Mert Péternek is volt felesége. Egzisztenciális szolgálat volt az övék!

És ez a **második** számadás ma, szeretett Testvérek. Mennyi dolgot hagyunk el Isten Országáért? Mi vagy ki tartozik a felsorolásunkba?

Lehet erre felelni félvállról, vagy épp hegykén-büszkén. Vagy épp fejet hajtva megállni.

Olyan határtalanul mély a lélek. Egy pillanat alatt betölti az összeomlás, úgy, hogy az embernek nincs mit mondania. Mert a legelső, amit el kell hagynunk, az épp önmagunk. Csúfos indulatainkat, szégyenteljes megnyilatkozásainkat. A felvett önigazságok helyett ó hányan várják ma is a lelki karanténok ajtajai elé letett Igéket:

„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek”. /1 Pét 1,22 /

„Egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!” – ahogy a Károli fordítás írja.

Most kell nagyon szeretni! Buzgón szeretni. De hogyan is tegyük ezt meg?

Meg van ennek a maga „technikai feltétele”, amit bár tanítanak, mi magunk anélkül is tudjuk, hogy az iránymutatás tisztessége a szakmai magabiztosság, a másokért érzett felelősség, a humánszervezés, a kulturált megbeszélés, önmagában a beszélgetés, de legfőképp azt megelőzve egy láthatatlan, de mindent kibíró bizalmi szál égre emelése, hogy két szeretet ne menjen el egymás mellett.

Erre tud az ember válasza lenni a „vitatkozás művészete” helyett az engedelmesség, a krisztusi igazság együttes, megbékélt megnyerése.

Ebben a megpróbáló börtben ma talán sok család meggyógyul. Sok valóper felfüggesztetik, gyermek elhelyezési döntések időt nyernek, emberi kapcsolatok helyreállnak bocsánatban, szeretetben. Micsoda visszavonhatatlan Kegyelem, hogy ennek az életnek, családnak, nemzetnek, és világnak rügyedző hajtásaiból minden vihar ellenére feltartóztathatatlanul bomlik ki benne rejlő igazi nagysága. Ezt engedi meg nekünk a Mindenható Isten.

És mindezzel együtt, hogy a Vele való kapcsolatunkban felkészült népévé legyünk.

Hiszen nap mint nap nyílik a hit kétszárnyú ajtaja, és annyiféleképpen kimutathatjuk az Istentől nyert szeretetünket, az embernek ezt a csodálatos képességét. A szeretetnek vannak ugyanis a legegyszerűbb gesztusai: lehajolni, fölemelni, odavonni, megölelni. Ahol lehet, ahol tart a kegyelem ideje. De kiderül, hogy az élet a szeretés dimenzióit még jobban szét tudja feszíteni. És erre ad iránymutatást a mai Ige, hogyan kell, hogyan lehet szeretni.

Azt mondja a mi Urunk Péterhez intézett válaszában:

„Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövő világban pedig az örök életet.”

Minden döntést mérlegelés előz meg. De a tanítványság kérdésében a Szentlélek megelőz ebben, és nem ereszt. Isten dönt felőlünk. Megragadja a szívet, lelket, a gondolatiságot, az életet magát, amitől semmi nem választhat el. Ahogy Pál apostol írja:

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” / Rm 8,38-39/

Jézus ünnepélyes ígérete biztatás is. Azok felé, akik Isten Országáért élnek boldog lemondásban, s akiket meg nem értőn szereti családja, barátja, vagy akit hite miatt a környezetében hazugság vagy áltatás kísértése fenyeget.

Aki tanítvánnyá lesz: szeretheti az övét még jobban, mint eddig, s szeretheti lelki családját is, mint fivéreit és nővéreit.

Mert azok helyett, amiket és akiket most nélkülöz, vagy akikről, és amikről maga lemondott Őérette, kapni fog másokat. Lelki családot, lelki otthonokat, lelki gyermekeket. S akik mellé szegődtek eddig is az úton, szíve azokat még jobban felmagasztalhatja.

Támaszunk, vigasztalónk és bátorítónk a mi Urunk, akinek szava megáll minden időben, aki kinyilvánítja a rendeket, és sokszorososan megáldja a benne bízókat itt e földi világban, s az áldások áldásával: Magával itt, s „majd egykor odafenn”.

Adjunk számot **harmadsorban**: mit tehetünk az Úrért?

Boldog kiváltsága Krisztus tanítványainak, hogy az Ő szent társaságában haladhatunk keresztül ezen a világon Isten Országáért. Lélekben és igazságban testvéri közösségben záródzkodhatunk, ahol egymás szeretetére és a Benne való hitünkre bíz bennünket. *Sorsközösségben, imaközösségben és szeretetközösségben* kell hordoznunk egymást, a

szenvedő testvéreket, az emberi életekért küzdő, erejüket megfeszítő lánglelkeket, az egész világot, ahol Krisztus Urunk királyi uralma ugyan a hit számára felismerhető, de milliók még sóvárogva várják az Isten fiainak megjelenését/ Rm 8,19 /, és Isten Országának beteljesedését.

A Neki átadott életet megáldja az Úr, Szentlelkével megtanítja a tanítványokat, hogy szemeiket hova kell emelni ahhoz, hogy a kevésből sok legyen, a nélkülözésből felesleg, a gyöngeségből erő, és a szegénységből Benne rejlő gazdagság.

Hallottam, hogy mostani nehéz helyzetünkben a felgyorsulón bimbózó digitális oktatásban az egyik magyar pedagógus odaülteti a diákokat a számítógép elé, videón (Skype-on) látják egymást, és a diáknak bekötött szemmel kell felmondania a verset.

Milyen kedvesen leleményes.

Nem így van-e a hívő ember is, a boldog tanítvány? Hogy akár „bekötött szemmel”, nem látva a jövőt, bármit is letesz elé a Mindenható Isten, azt vállalja, s vele hitvallását „felmondja”? Hogy vakká lesz az akár kétszeres, akár sokszoros evilági áldásnak is, és indul Isten Országáért?

Indul a roppant idő felé, azzal az elhatározással, hogy ezentúl úgy fog szeretni, mint ki utoljára. Szentlelkes meggyőződéstől eltelve, átadott szívvel követi az Úr Jézust, öles léptekkel rója a keskeny utat, míg be nem végzi élete örökös célját: kegyelemből bűnbocsánatot nyert utolsóként, valahonnan leghátulról - meglátni a jövő világban a megdicsőült Krisztusát.

Aki a boldog színről-színre látás idején szent kezével leold minden „kötést” a szemről.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.” (Mt 5,8)

Ámen.

Imádság

Örökkévaló Istenünk! Áldott légy mai Igédért, mellyel ma is utat mutattál ebben a börtben, hogyan követhetnénk Téged, hogy Te légy minden mindenkben!

Urunk, áldott légy, hogy eljegyeztél magadnak a meghintésnek vérével, hogy mi minden körülmények közt boldogan ragaszkodhassunk ehhez a drága kiváltsághoz, s lehessen az idei bört mégis-mégis a boldog lemondások kora.

Miközben az ember Tehozzád kiált, a természet kész megújulni, a tavaszi fényben a rügyeknek a Te szíved parancsol, éjjel fölöttünk a nagy végtelen nyugalma a csillagok kibetűzhetetlen izzó üzenetével, hogy Te Teremtő Atyánk, Úr vagy mindenek felett, s hogy ami a Földön történik, az a Mennyben jóváhagyatott.

Hozzuk eléd Mindenség Ura százszor végiggondolt életünket, kérünk, hogy mutass rá fogyatkozásainkra, mutasd meg, mi az, amit még nem adtunk át Neked!

Megvalljuk előtted bűneinket, nagy félreértéseinket, Te látod Urunk mennyire nem értünk mi ehhez a világhoz. Kérünk, bocsáss meg nekünk! Teljesedjék életünk felett a Te örömed, adj

nekünk Hozzád méltó sorsközösséget, imaközösséget, és szeretetközösséget a Te Szent nevedért.

Köszönjük mindazokat, akik kősziklaélen áldozathozatalban előttünk járnak. Könyörgünk az orvosokért, a határainkon, a tereken szolgálatot teljesítőkért, mindenkiért, aki ebben a feljajdult világban elhagy házat, családot, hitvest, gyermeket a Te ügyedért. Add, hogy miközben mentő szeretetedet közvetítik, a Te Országod is legyen szemük előtt. Kérünk, áldd meg őket gazdagon hittel, adj nekik szakmai magabiztosságot, krisztusi igaz emberséget, hogy féltő szereteted erőterében továbbra is hitelesen tudjanak megállni a próbák tüzében!

Áldott légy, hogy olyan mennyei Atyánk vagy, akinél minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen. Te látod Urunk, vajon az emberek nyugtalansága talál-e célt a Földön? Kiáltanak-e Hozzád? Ó áldott Orvos, kérünk, indítsd imádságra a lelkeket, engeddd, hogy tekinteted találkozzék a miénkkel, mely most gyakorta könnyekkel teli, könyörülj ezen a Világon, és gyógyító szeretetteddel hajolj alá! Hisz úgy szeretted ezt a világot s szereted ma is, hogy eljöttél érte, vállalva az emberiség történetének legnagyobb kockázatát, elhagytad érte a Mennyet, s mentél a Mindenség Golgotájára, hogy nekünk örök életünk legyen.

Áldott légy szeretteinkért, közösségeinkért, gyülekezetünkért, de legfőképpen, ami sorrendiséget nem kaphat, mindenek felett a Veled való közösségért!

Köszönjük, hogy kiálthatunk Hozzád.

Így könyörgünk azokért, akik valamiféle lelki karanténban vannak, akik önmaguk lelki folyamatainak rabjai, akik valami külső veszedelem ellen befelé fordultak. Kérünk, nyisd meg hitük kétszárnyú ajtaját, és mutasd meg életük nyitját, könyörülj rajtuk!

Könyörgünk betegeinkért, hozz számukra áldott gyógyulást, a kétségbeesetteknek reménységet, mindannyiunknak igaz bűnbánatot, s a töredelmes szívűeknek Lelked által feloldozást!

Életnek, halálnak Ura! Hozzuk eléd gyászoló testvéreinket, kérünk, hogy az örök élet reménységével, vigasztaló szeretetteddel töltsd be szívüket!

Végezetre engeddd, hogy imádságainkban „hazabeszéljünk”, könyörgünk egymásért, családjainkért, lelki családjainkért, a gyülekezetért, egyházunkért, népedért, hogy nyugodjék meg a Te áldásod rajta. S könyörgünk népünkért, határainkon innen és túl, s az egész világért, hogy az emberi méltóság és a fiúság lelkének drága kötelességeit el ne mulasszuk.

Te, aki „nem a félelem lelkét adtad nekünk, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét”, adj Felülről jövő bölcsességet mindannyiunknak, hadd szolgáljunk Téged Lelked emésztő tüzével, a Menny felé törekedve, a Te szent Neved megdicsőüléséért.

Ámen.

Mondjuk el együtt az Úrtól tanult imádságot! Miatyánk

Mennyit zengi a lelki békét, A szívek csendjét énekünk, Bár künn kín és ínség üzenet Sok hangos jajszóval nekünk. Az óra, testvér, gyorsan elfut S az ember útja, sorsa zord, Nincs rá időd, hogy álmodozva A lelked meddón tékozold.

Ebből az éhség csal ki könnyet, Az ott fagy miatt remeg, Házad táján sorvadva élnek Éhes, lerongyolt gyermekek. Az apjuk gyötrött mély szemében A meghasonlás láza él, Értük megmentő harca kelni: Elhívás, testvéri cél.

Lelkek éjét oszlatni fénnyel: Reád az Úr ezt bízta, lásd, S azt, hogy hozz Krisztus szent nevével A bűnösnek szabadulást. Az Isten vérét adta értünk; Láttasd, hogy szent példája hat, S hogy áldott útját járva hittel Te is adod egész magad.

Adj éjt, napot, add át erődet, Add kincsedet, add szívedet, Rontó lelkek gáncsa nem árthat, Győztes csak egy: a szeretet. A Mester lelke járt előtted S kitűzi most eléd a célt, Munkára hát, ne késs, serénykedj Megváltóédért, Királyodért.

Áldott Jézus, a földre jöttél S vállaltál értünk szörnyű kínt; Bárcsak tudnánk, Igéd követve, Mi is szenvedni, túrni mind. Sok szolgád, férfi, nő, ma bízva Átadjuk szívünket neked; Hogy munkánk éljen és teremjen: Gyűjtsd fel bennünk szerelmedet!